♦♣ **Culbertson Troeven** ♥♠

Officieel clubblad van BC Culbertson te Geldrop

Oktober 2026

Bestuur

Voorzitter
Marianne Vincken Tel.: 06-26054049
Secretaris
Marijke Teeven Tel.: 06-27526738
Penningmeester
Riet Boesten Tel.: 06-55518703
Voorzitter Technische Commissie
Ella van der Sanden Tel.: 06-51364040
Vice-voorzitter
Mark Varekamp Tel. 06-46766836

Postadres BC Culbertson
Arwen 6, 5663SG Geldrop

Bankrekening
Rabo Geldrop NL84RABO0120360217

Oprichtingsdatum BC Culbertson

- 1 oktober 1956
- Fusie met Sans Fumer I 29 augustus 2023

Verenigingsnummer NBB: 30010

Clublokaal:
Gemeenschapshuis Zesgehuchten
Papenvoort 1 5663AC Geldrop
Tel.: 040-2858778

Speelmomenten:
Dinsdagavond 19.30 en Vrijdagmiddag 13.30

Afzeggen:
Zie website

Inhoud

Van de jubileumcommissie.....2
Programma 10 oktober…….……..3
Uit de oude doos…….....4
Interviews met
Gerdie Ghijssen……..…11
Ward Cottaar…….14
Ruud Ruijg…….……...18

Aan dit nummer werkten mee de lustrumcommissie, Vic Teeven en Maria van Rooijen

♦♣♥♠

Website BC Culbertson
https://30010.bridge.nl

Van de jubileumcommissie

Voor u ligt een nummer van Culbertson Troeven dat speciaal voor ons veertiende lustrum is samengesteld. We bestaan 70 jaar, dat is een hele tijd. Iets om bij stil te staan en te vieren, wat we ook gaan doen op zaterdag 10 oktober. Een groot aantal leden zal daarbij aanwezig zijn. Niet iedereen wilde of kon aanwezig zijn en dat laatste ligt aan de capaciteit van de zaal. We hebben als commissie ons best gedaan er een mooie dag van te maken. Het programma vindt u op pagina 3 van dit boekje.

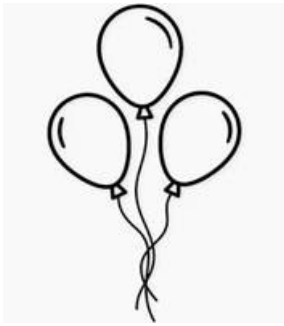
Om de mensen die op 10 oktober niet aanwezig zullen zijn toch iets mee te geven van deze heuglijke gebeurtenis krijgt iedereen die lid is van Culbertson en op dinsdagavond of vrijdagmiddag competitie speelt, maar ook de deelnemers van de aan Culbertson gelieerde oefenclub, dit nummer van Culbertson Troeven. Het geeft op allerlei manier een beeld van onze club en de historie waarvan wij denken dat het voor iedereen interessant is.

U vindt in dit nummer de rubriek *Uit de oude doos*, dit keer verzorgd door Vic Teeven, die lang deel uitgemaakt heeft van de redactie van Culbertson Troeven. Hij putte daarvoor ook uit het archief van Geert Dirks die lang het clubblad van Sans Fumer voor zijn rekening genomen heeft. Verder hebben wij als commissie ook dankbaar gebruikgemaakt van de deskundigheid van Maria van Rooijen. Zij interviewde ons kersverse erelid Gerdie Ghijssen, die op het tijdstip van het interview nog niet wist dat ze tot erelid benoemd zou worden, en Ward Cottaar, die het dichtst bij de datum van oprichting van Culbertson geboren is. Ook geeft Maria ons nog een inkijkje in het bridgeleven van Ruud Ruijg, die in ons district en het hele land qua bridge een rol speelde en de organisatie rondom het bridgen eigenlijk leuker vindt dat het spel zelf.

Kortom, veel leesplezier en tot 10 oktober.

De Lustrumcommissie
Ineke Aarts,
Lex van Lieshout,
Nelly Schellekens,
Ingrid Scholtens

Programma 14e Lustrumviering

10 oktober 2026

Gemeenschapshuis Zesgehuchten

13.00 Ontvangst met koffie of thee met allerlei lekkernijen

13.30 Aanvang bridgedrive met kort pauzeprogramma

17.00 Einde bridgedrive

17.30 Swingende livemuziek in de muziekzaal

18.45 Verrassingsbuffet

20.45 Prijsuitreiking

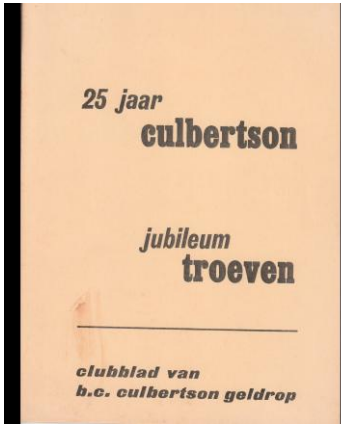
21.00 Einde

(1. *Gedurende de dag zijn koffie en thee gratis. Verder krijgt iedereen drie consumptiebonnen voor andere dranken. Indien nodig kunnen ook consumpties verkregen worden via de 'gewone' consumptiekaarten*.
(2. *Er zullen gedurende de dag foto's gemaakt worden die te zijner tijd achter de inlogcode op de website geplaatst worden. Als iemand er bezwaar tegen heeft dat hij of zij op een foto staat, dit graag aan het bestuur melden, dan kan de foto verwijderd worden*.)

Uit de oude doos

Uit de Oude Doos was een rubriek die met enige regelmaat in het clubblad Culbertson Troeven (CT) door Mieke Möller werd verzorgd. Ze haalde de onderwerpen daarvoor uit oude uitgaven van CT. Helaas is Mieke vorig jaar overleden. De organisatie van het jubileum bedacht dat voor het jubileum-nummer van CT wel een oud-redactielid te strikken zou zijn om dat over te nemen. Maar Mieke is onvervangbaar en ik zal haar ook niet proberen te imiteren.

Er is veel veranderd in de loop der tijd, zeker de laatste paar jaar. In 2023 zijn Culbertson en Sans Fumer samengegaan. Om die reden heb ik besloten die oude doos wat breder te nemen en wat historische informatie van beide clubs te verzamelen. Maar vooral wil ik een beeld te geven wat door de tijd heen de veranderingen hebben betekend.

Verder heb ik besloten om vooral zaken de aandacht te geven die minder met het bridgespel zelf te maken hebben. Dus geen bridge-, uitkomst- of systeemproblemen, heldendaden of catastrofes.

Een beetje historie

Uit een gedeeltelijk geciteerd bericht uit ‘Middenstandsbelangen’ van 8 nov 1956:

Op 3 september 1956 werd te Geldrop de eerste bridgeclub opgericht. De club, waarvan momenteel 35 personen lid zijn, zal de naam dragen van de bekende Amerikaanse bridgespeler ‘Culbertson’.

Op die oprichtingsavond kwamen maar een man of tien. Piet van Rooy was voorzitter, Frans Beekers secretaris en Rogier Meesters penningmeester. Uit bewondering voor Ely Culbertson stelde Piet van Rooy de naam ‘BC Culbertson’ voor. Dat voorstel werd aangenomen. In Middenstandbelangen werd een advertentie geplaatst die leden moest aantrekken. De contributie bedroeg toen 18 gulden per jaar.

De eerste vijf jaar werd een kasboekje (kosten 55 cent) bijgehouden. De eerste uitgave betreft het materiaal voor kaartmapjes. Voor de kerstdrive in 1957 werden drie konijnen à raison van 6 gulden per stuk aangeschaft. In 1960 wordt

de laatste post in dit kasboekje geboekt (15 postzegels van 4 cent) en bedraagt het positieve saldo 34 gulden en 60 cent.

Eerst werd gespeeld in Hotel *Hof van Holland* in de Stationsstraat alhier. In een afgesloten ruimte waar de eigenaar wel eens vergat de kachel aan te zetten. Daarna in Hotel *De la Station* in de volksmond 'Bogers' genaamd. Kort daarna toch weer terug naar *Hof van Holland* en ook nog kort in het *Groen Koffiehuis*. Daar zat je als kaarters tussen de eters. Eind 1962 werd café-restaurant Normandie ontdekt op de Mierloseweg.

In 1963 had Culbertson slechts 27 leden. Het leden werven had niet zo'n succes gehad. Toch kwam lang niet iedereen in aanmerking voor een lidmaatschap. Het was een enigszins elitaire club. Wilde je lid worden dan werd je geballoteerd. Ook was er de vraag om lid te worden van de Nederlandse Bridge Bond (NBB), maar na felle discussies werd dat plan afgewezen vanwege de hoge kosten.

In Geldrop werd die tijd veel gebouwd en een jaar later had Culbertson 32 leden en toen er in 1965 al 38 leden waren kon er zelfs in een A en een B groep worden gespeeld.

Splitsing

In september 1966 waren er zoveel leden dat Normandie te klein werd. Een tweede speelavond op de donderdagavond werd gestart. In 1967 waren er op dinsdag 42 en op donderdagavond 21 deelnemers.

In juni 1968 kwam de wens van de donderdagclub om een zelfstandige vereniging te worden. Op 13 juni vond een scheidingsvergadering plaats met allerlei officiële afspraken. Een keer per jaar zou men tegen elkaar het strijdperk betreden. De donderdagavondclub kreeg de naam *Bridgeclub Geldrop* en bestaat nog steeds. Een paar leden van de dinsdagavond gaan mee naar de donderdag en dat brengt het leden aantal voor Culbertson op 37 leden.
Maar in datzelfde jaar werd op de algemene ledenvergadering in september nogmaals het lidmaatschap van de NBB aan de orde gesteld. En opnieuw felle discussies met een scheiding waaruit nog een bridgeclub ontstond (*De Drie Harten*). Het voorstel werd aangenomen:13 voor, 12 tegen en 2 onthoudingen.

Dat leidde wederom tot verhitte discussies en sommige leden bedankten voor het lidmaatschap. Maar sinds die tijd zijn we aangesloten bij de NBB. In 1969 had Culbertson nog 29 leden! Een aantal dat dat de jaren daarna alleen maar toenam.

Sans Fumer

Geert Dirks heeft me een groot aantal clubbladen van Sans Fumer (het eerste dateert van 2005) digitaal ter beschikking gesteld waaruit natuurlijk dankbaar geciteerd kan worden. Hij blijkt trouwens jarenlang de drijvende kracht achter die bladen te zijn geweest. Heel veel artikelen zijn van zijn hand].

Zoals Theo Holtwijk jarenlang belangrijk voor B.C. Culbertson is geweest, zo was Piet Admiraal dat voor Sans Fumer. Theo is al een hele tijd geleden overleden, maar Piet is nog steeds *up and running* en het gaat, op wat mankementjes na, goed met hem. Inmiddels is hij 93 en hij bridget zelfs nog af en toe zoals hij me op de vrijwilligersdag in augustus vertelde. In een clubblad van Sans Fumer werd hij geïnterviewd en daaruit het volgende.

> *Na mijn 40ste ben ik lid geworden van* De Kempen *in Veldhoven. In 1978 werd de eerste* non-smoking-*club opgericht en dat was Sans Fumer. De voorzitter van de technische commissie werd toen Carine Leonard. De TC werd verder bemenst door Bep Hintzbergen, Cis Theunissen en mijzelf. Omstreeks 1989 heb ik de leiding van Carina overgenomen en dat duurde tot 2004. Onmiddellijk na mijn aantreden als voorzitter van de TC, heb ik op een zelfgebouwde computer een door mijn zoon Kees gemaakt programma aangepast waarmee de uitslagen van de parencompetitie konden worden berekend en de stand kon worden bijgehouden, zowel per groep in parenwedstrijden als in topintegraalwedstrijden. Ook kon de Butlertelling worden toegepast. Dit programma heeft tot invoering van de huidige Bridge-it kastjes dienstgedaan.*

In een later interview (Sans Fumer 2006) vertelde hij nog het volgende.

> *Ik heb in mijn tijd bij Philips veel Nat.Lab.-drives georganiseerd (jaarlijks), waarin sterke spelers zoals Kurt Weisz (uit Zwitserland) van de partij waren. In Kurts studententijd werd hij opgesteld in het Zwitserse landenteam onder leiding van Jean Besse.*

Martin Verheijen en ondergetekende hebben jarenlang meegedaan aan deze drive. De laatste wonnen we en we kregen de wisselbeker mee naar huis. Die beker heeft hier vervolgens jaren in de kast gestaan. Nog niet zolang geleden

heeft Martin die beker bezorgt bij de persoon die hem echt heeft verdiend: Piet Admiraal.

Harten-3 -toernooi

In september 1969 werd de eerste keer het Open parenkampioenschap van Geldrop gehouden. Dat werd in 1973 omgedoopt tot Harten-3-toernooi. En nog jarenlang en met groot succes heeft B.C. Culbertson dat georganiseerd. Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan werd dat een groots opgezet Harten-3-toernooi. Dat gebeurde in het Strabrecht College en er deden 142 paren mee. Naast een persoonlijk klassement was er ook een teamklassement.

Uit het krantenartikel geciteerd:

> *"De Eindhovense bridgeclub Sans Fumer deed voor de eerste maal als team aan deze wedstrijd mee en hield met de achtste plaats vier andere teams achter zich." Op de eerste plaats eindigde B.C. Culbertson en tweede werd B.C. 70 waar onder andere Maarten van den Broek meespeelde.*

In een nog met de ouderwetse typemachine gerealiseerd boekje van Culbertson Troeven uit maart 1977 schrijft iemand iets over zijn partner.

> *"Mijn partner heet Willem. Hij is geweldig moet ik eigenlijk zeggen. Waarom, vraagt U? Nou dat is erg simpel. Hij speelt zo goed; hij maakt altijd een slag meer dan andere paren en dat is belangrijk in een parenwedstrijd. Hij kijkt gewoon de hoge kaarten bij de tegenpartij vandaan en dan maakt hij de kleintjes. Nou, dat is verrekte knap.*
> *Hij biedt ook altijd zo goed. Bijna alle biedingen zijn psychologisch, zegt ie. Ik snap ze meestal niet, maar dan zegt ie: ook de tegenpartij snapt ze niet en dat is véél belangrijker. Ik probeer het ook zo goed te leren als hij: ik heb al acht bridgeboeken, maar ik kan nog steeds niet een boek vinden waar Willem z'n systeem in staat."*

In een ook oud, nog handgeschreven logboek vol met jaarverslagen en uitslagen, staat een in keurig handschrift geplaatst verslag van de algemene jaarvergadering van 12 juni 1979 in café De Akert (de speelgelegenheid die tijd). Het volgende stukje valt daarin op, wat met de ogen van nu op zijn minst gesproken een beetje opvallend is.

> *"Ingrid Koopmans vraagt nog eens het roken te verruimen(!) Hier komen allerlei leuke en/of 'hulpzame' reacties op. Zoals het alleen roken tijdens een slam spel. Of alleen de dummy mag roken. Of voor een bepaald rijdstip mag niemand roken. Nog eens met Ad (de beheerder uit die tijd?) praten*

over de ventilatie. En Johan Kroet vraagt om de asbakken wat vaker te legen. Of een asbakkencommissie te benoemen.
Sietske zegt dat wanneer zij weet dat mensen het bezwaarlijk vinden dat er aan tafel gerookt wordt, hier altijd rekening mee houdt en het zoveel mogelijk(!) probeert te laten. "

In datzelfde nummer stond nog een opmerkelijk voorstel van een van de leden tijdens de algemene ledenvergadering van 30-8-1983.

"Punt 4 van de agenda is het financieel verslag. Voorstel en vraag van Max (Bonsel) is of Culbertson bereid is aandelen uit te gaan geven, doch hier wordt afwijzend op gereageerd"

Ook Max is al jaren dood, anders zou een terechte vraag aan hem zijn geweest hoe hij dat gerealiseerd had willen zien. Mogelijk zouden we dan inmiddels beursgenoteerd zijn geweest.

Een datum waarop we in ons huidige pand, het Gemeenschapshuis Zesgehuchten, zijn gaan bridgen was moeilijk te traceren. Maar het Jubileumnummer van CT uit 1996 vermeld dat we er toen al zaten.

Een Sans Fumer-clubblad uit 2013 vermeldt het volgende.

Een zeer sterke Amerikaanse professionele speler komt na een WK waar hij tweede is geworden, te spelen op een klein regionaal toernooi met een matig spelende sponsor.
Op de eerste tafel mag hij beginnen tegen twee lieve oude dames.
Om te voorkomen dat zijn maat verkeerd gaat bieden na een opening rechts, bepaalt hij het eindcontract op 4♠ (hij had een zeer sterke hand met een goede zeskaart) en wordt tot zijn stomme verbazing voor straf gedoubleerd.
Om de tegenstander te intimideren zegt hij: mevrouw, weet u wel hoeveel meesterpunten ik heb? (Dat waren er genoeg om een paar kamers mee te behangen.)Waarop zij zegt; nee, geen idee, maar weet U wel hoeveel schoppen ik tegen heb?(dat waren er 7!)

Bij Sans Fumer werd rijmen wel gewaardeerd en er werden er regelmatig rijmpjes opgenomen in het clubblad. Een kleintje uit 2016:

Een zedige Zeeuwse uit Schouwen
Besloot nooit met een bridger te trouwen.
Oh nee, zei ze stoer:
Geef mij maar een boer,
Want die heren die azen op vrouwen.

Een naam die regelmatig tevoorschijn kom in de Sans Fumer kronieken is die van Ruud Ruyg. Bekend is dat hij een autoriteit was op het gebied van arbitrage en wedstrijdleiding. Maar er stonden een aantal zaken in (uit het clubblad van Sans Fumer uit 2017) die mij onbekend waren. Hij werd in 1941 geboren in Vlissingen en ging in na zijn schooltijd werken voor Philips.

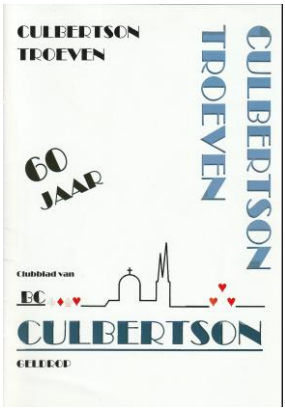
> *Met onderbreking van zijn diensttijd, blijft Ruud werkzaam bij Philips. Dat hij het bridgen niet van een vreemde heeft, blijkt ook uit het feit dat zijn vader, na diens overplaatsing naar Nijmegen, daar een bridgeschool begint. Tijdens het rikken in de middagpauzes op het Nat.Lab. blijkt dat twee personen ook kunnen bridgen: Ruud (toen nog Rudi) Ruijg en Joop Theissen. Zij worden in 1964 beiden lid van BC Centrum. Later, in 1970 richten zij samen BC'70 op.*

Eén ding uit de oude clubhistorie van Culbertson moet nog worden vermeld; de *Homedrive*. Het is een regelmatig terugkerend onderwerp in de oude Culbertson Troeven. Het was een succesformule en liep van 1970 tot 1991. Op het hoogtepunt deden er 38 paren mee. In de weekenden speelde men thuis een viertallenwedstrijd tegen een ander viertal. En de scores telden mee voor de homedrivecompetitie.
Zelf heb ik daar met mijn Marijke en nevenpaar Piet en Ine van Tongerlo ook nog aan meegedaan. We speelden eens tegen het viertal Puckel-Stavast. Meneer Puckel beschreef een incident waarbij zijn vrouw kort tevoren de auto in de garage wilde zetten, maar daarbij gaspedaal en rempedaal verwisselde. Met donderend geraas kwam de zaak tot stilstand, waarna zijn zwarte kat spierwit en in de hoogste versnelling het pand verliet.

In 1988 doen de biddingboxen hun entree bij Culbertson. En aanvankelijk werden die zeer sceptisch ontvangen. Maar ze zijn onmisbaar geworden zoals we nu weten. Nog een grote verandering was de invoering van de bridgemates. Dat gebeurde in 2001. Maurits Oortwijn vertelde toen het volgende over het handmatig rekenen.

> *Het uitrekenen van de uitslagen na een wedstrijd kost heel veel tijd, vooral met de grote groepen die onze vereniging heeft. In het tijdperk van computers en calculators is men het hoofdrekenen bijna verleerd. Vandaar dat altijd een voorlopige uitslag wordt gegeven. De technische commissie voert de scorekaarten thuis in. Vaak blijken er nog fouten in te zitten die de uitslag behoorlijk kunnen beïnvloeden.*

Na een demonstratie in februari 2001 en een stemming onder de leden wordt tot aanschaf besloten en in september van dat jaar worden ze in gebruik genomen. En in 2005 nog een keer vervangen door een draadloze versie. Het bleek op wat aanloopproblemen na een groot succes en tegenwoordig kunnen we ze niet meer wegdenken.

Tot slot

De archieven samen vormen een ondoenlijke hoeveelheid leeswerk en vele belangrijke mensen zijn ongenoemd gebleven. Hoewel mij onbeperkte ruimte is toegezegd, moet deze bridgereis door de tijd toch hier eindigen. Boeiend te ontdekken hoe primitief de bridgewereld was zonder de elektronische hulpmiddelen. Handgeschreven verslagen en uitslagen, het belangrijkste hulpmiddel voor de penningmeester was een kasboekje, communicatie met de leden ging mondeling of per brief, geen internet, geen spelchecker die meekijkt bij verslagen, geen bridgemates om scores in te geven, geen printers.

Tenslotte moet nog een vrij recent deel uit de clubhistorie worden vermeld.

Corona bleek voor vele bridgeclubs een aderlating in het ledenaantal. Culbertson (Martin Verheijen in 2022) begon een oefen- en recreatieclub op de vrijdagmiddag in een poging leden aan te trekken. Mensen uit bridgecursussen van o.a. Ella van der Sanden en Noortje van de Broek vonden hun weg naar de oefenclub. De wedstrijdlijn werd zo populair dat er nu een A en een B lijn is. De aanvankelijke hoop dat mensen zouden doorstromen naar de dinsdagavonv pakte in de praktijk anders uit. De recreatieclub op de middag bleek in een behoefte te voorzien en is inmiddels bijna zo groot als de dinsdagavond.

Maar ook de fusie is voor beide clubs belangrijk geweest. Het teruggelopen ledenaantal bij beide clubs maakte dat wenselijk. Voor de Sans Fumer-mensen was het de grootste wijziging omdat ze moesten veranderen van locatie. De zorg die leefde in beide clubs dat de fusie ten koste zou gaan van de clubsfeer bleek ongegrond. Beide clubs hadden veel overeenkomsten en dat deed de overgang soepel verlopen. De goede sfeer is gebleven en dat is ook duidelijk af te lezen uit de nablijvers na de clubwedstrijden op dinsdag en vrijdag. Inmiddels is ons ledental bijna 180 personen. Piet van Rooy moest dat eens weten …

Vic Teeven

Gerdie Ghijssen koppelde veertig jaar spelers aan elkaar

Veertig jaar lang verzorgde Gerdie Ghijssen (83) de aan- en afwezigheidsregistratie bij BC Culbertson. Spelers die tijdelijk of voor langere tijd geen partner hadden liet ze, veelal met succes, met elkaar spelen. ‘De voormalige voorzitster noemde mij de koppelaarster.’

Het eerste wat opvalt als je het op de derde verdieping gelegen appartement van Gerdie betreedt, is het mooie uitzicht over het dal van de Kleine Dommel. Vanaf het balkon wijst ze op de route die ze vrijwel dagelijks wandelt langs de beek, en door het groen weer naar huis. ‘Dit stukje natuur blijft gelukkig zo, er mag in dit drassige gebied niet gebouwd worden.’

De aanleiding voor ons gesprek is niet alleen dat ze een van de trouwste leden van Culbertson is, maar vooral dat ze veertig jaar lang de aan- en afwezigheidsregistratie deed. Twee jaar geleden werd ze daarvoor gehuldigd met een trofee. Ze begon met de registratie toen haar toenmalige man Hans Spapens wedstijdleider werd bij Culbertson.

Gerdie: ‘Wij leerden bridgen van onze buurman toen we nog in Oirschot woonden. De buurman kwam uit Den Haag en vond dat rikken dat al die Brabanders deden geen sport. Later woonden we in Geldrop en daar werd ik lid van BC Geldrop en Hans van BC Culbertson. Nadat zijn partner ermee stopte werd ik, naast mijn lidmaatschap van BC Geldrop, ook lid van Culbertson en ging ik met Hans spelen. Hans is ook nog een poosje voorzitter geweest.’

Het bijhouden van de registratie trok Gerdie aan omdat ze zo wel iets deed voor de club, zonder allerlei verantwoordelijkheden te hebben. ‘Maar ik vond het vooral erg leuk omdat ik zo veel persoonlijk contact had met de mensen. Ze

belden me op om zich af te melden. Als ik er niet was konden ze op mijn antwoordapparaat een bericht inspreken. Als hun partner niet kon spelen en zij wel wilden spelen dan zocht ik naar een geschikte vervanger. Hoe langer ik bij de club was, hoe beter ik de mensen leerde kennen. Soms kon ik een A-speler gerust koppelen aan een C-speler en van sommige spelers wist ik dat ze lastig te koppelen waren. Dan konden ze die avond niet meedoen. Als mensen vergaten af te bellen, belde ik ze de volgende morgen op om te vragen waarom ze niet aanwezig waren. Met als gevolg dat mensen vrijwel altijd afbelden. Roos Damen, die indertijd Hans opvolgde als voorzitster, noemde mij de koppelaarster. Ik koppelde ook mensen aan elkaar die een nieuwe vaste partner zochten. Dan zei ik: probeer het twee, drie weken, als het niet klikt zoek ik anderen. Maar dat hoefde zelden. Het laatste paar dat ik aan elkaar koppelde was Jan van Heumen met Ria van Kleef. Met succes! Hans de Fluiter bood een keer aan om de registratie over te nemen en die digitaal te laten verlopen. Dat aanbod sloeg ik af, ik wilde die persoonlijke contacten niet missen. Maar met de fusie in 2024 kende ik de helft van de leden niet meer. Ella van der Sanden nam het over en nu gaat het, naast het afmelden in het schriftje dat in de zaal ligt, elektronisch.'

Het partnerschap met haar man ging overigens niet goed. Gerdie: 'Hans kon goed bridgen, ik heb veel van hem geleerd. Buiten de club om speelden we vaak bridgedrives, voor de club deden we mee aan externe viertallencompetities, we stonden hoog op de biedladder van de Bridgebond. Na afloop analyseerden we altijd alle spellen en dat was zo leerzaam. Maar op de clubavond was hij, nadat hij de hele dag had gewerkt, altijd gestrest. We maakten voortdurend ruzie. Ik heb met Hans gespeeld tot we gingen scheiden, ik was toen 55 jaar. Hans is vier jaar geleden overleden. Na onze scheiding speelde ik met verschillende andere partners. Voordat we samen begonnen waarschuwde ik altijd: als je gaat mopperen, stop ik. Bij Culbertson is dat echter nooit voorgekomen.' Nu speelt Gerdie met José Struik, afwisselend in de B- en de C-lijn. Dat gaat prima. Gerdie: 'We spelen weinig conventies, daardoor kunnen

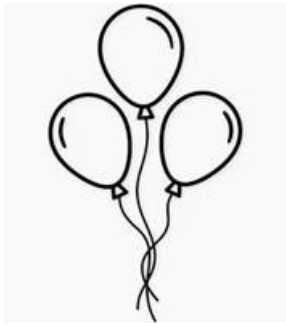

we wel eens een goed contract missen. Maar dat is niet erg. We spelen ook samen bij BC Geldrop.'

Gerdie mag dan twee jaar geleden gestopt zijn met de registratie voor de dinsdagavondcompetitie, een beetje koppelen doet ze nog steeds: bij de oefenlijn op vrijdagmiddag. Gerdie: 'Toen de oefenlijn vijf jaar geleden werd opgericht vroeg Piet van Tongerlo mij of ik als vrijwilligster wilde helpen bij het koffie schenken. Dat wilde ik wel, maar alleen als ik ook kon invallen als speelster. Dat was prima en nu val ik vrijwel altijd in, dan wel bij de oefenlijn, dan wel bij de wedstrijdlijn.'

'Voor de oefenlijn hoeven mensen zich van tevoren niet aan of af te melden. Ik houd ter plekke bij wie er komen en mensen die alleen zijn koppel ik aan elkaar. Ook zet ik samen met Agnes en Gerard Clasquin de zaal klaar. Die vrijdagmiddag is voor mij een feestdag. Ik ken alle mensen van de oefenlijn. Het is zo'n gezellige groep. Ze hoeven niet zo serieus te spelen, willen helemaal niet naar de wedstrijdlijn. Na afloop drink ik altijd een wijntje. Voor de vrijdagmiddag zeg ik alles af!'

Maria van Rooijen

Ward Cottaar: geboren en getogen in een bridgefamilie

Het clublid dat de leeftijd van BC Culbertson het dichtst nadert is Ward Cottaar. Zes weken voor de oprichtingsdatum werd hij geboren, in een gezin waarin hij al vroeg leerde bridgen. En ook zijn kinderen kunnen er wat van: drie van de vijf werden Nederlands jeugdkampioen.

Over zijn geboorte, op 20 augustus 1956, kunnen we kort zijn: drie weken te laat (‘mijn moeder heeft daar altijd nachtmerries over blijven houden’), gewicht tien pond en daarmee de zwaarste baby van de geboortekliniek, de Opleidingsschool voor vroedvrouwen in Heerlen. Zijn vader was daar mijnbouwkundig ingenieur, zijn moeder was, voordat ze kinderen kreeg, apothekersassistente.

Zijn ouders waren verwoede bridgers en leerden hun kinderen - naast Ward nog drie meisjes - het al snel. Ward: ‘Alleen mijn ene zus weigerde het te leren. Ze was het buitenbeentje, zette zich overal tegen af. Later is ze overigens een heel goede bridger geworden. Wij speelden thuis veel spelletjes, maar mijn moeder die het beter kon dan mijn vader wilde alleen meespelen als het bridge was. Ze stopte er op haar 86e pas mee. Ze werd minder alert, minder scherp. Dit is geen bridge meer, alleen maar kaarten, vond ze.’

Ward en zijn vrouw zetten de familietraditie voort: ook zij leerden hun kinderen al vroeg bridgen. Terwijl Ward dit vertelt, in zijn huis in Woensel, laat hij trots een grote zilveren beker zien. Drie van zijn kinderen wonnen samen met een vriend in 2003 het NK Jeugdviertallentoernooi. ‘Ze zaten niet op een club, deden eigenlijk voor de grap mee. Twee kinderen uit het team hebben nog anderhalf jaar voor Nederland aan buitenlandse toernooien meegedaan, maar zijn toen gestopt. Ze kregen het te druk met studie en andere zaken. Als ze thuis zijn

wordt er nog wel veel gebridget. Ook hielden we vele jaren familiedrives en deden we met het hele gezin mee aan weekenddrives bij de kampeerclub NTKC.'

Ondanks al dat bridgen om hem heen heeft Ward nooit op hoog niveau gespeeld. Zijn kinderen kunnen het veel beter dan hij. Ward: 'Dan zeggen ze: "Papa, hoe vaak hebben we dat al uitgelegd!" Ik heb nooit een bridgecursus gevolgd. Ik studeerde aan de TUE, tijdens de lunch speelde ik wel vaak bridge. Heel vrijblijvend. Daar zag ik dan een paar tafeltjes verderop Martin Verheijen spelen. Dat waren de bobo's.'

Ward studeerde af in natuurkunde, promoveerde bij scheikunde en werkte daarna 26 jaar bij Philips, bij de divisie Licht en Medische Systemen. 'Ik werkte onder andere aan de doorontwikkeling van lampen, hoe je ze bijvoorbeeld energiezuiniger kon maken.' In 2011 werd hij benoemd tot hoogleraar Instrumentation Design aan de faculteit Technische Natuurkunde van de TUE. Hij richtte zich op het ontwikkelen en implementeren van nieuwe producten in de industrie en medische praktijk. Hij zette de postacademische ontwerpersopleiding Klinische Informatica op, waar mensen leren hoe ze

geavanceerde apparaten in ziekenhuizen kunnen gebruiken. Ward: ‘In ziekenhuizen zag ik regelmatig apparaten staan waarvan knopjes waren afgedekt met plakband: daar mocht je niet aankomen want dan wisten ze niet wat er gebeurde. Onze afgestudeerden leerden het medisch personeel hoe ze alle functies van de apparaten konden toepassen, maar ze leerden vooral te achterhalen wat zorgverleners - en patiënten - echt nodig hebben en daar dan voor te zorgen. Wat lang niet altijd “meer knopjes” betekende.’

In 2023 ging Ward met pensioen en niet lang daarna vroeg Nelly Schellekens, die hij kende van de treinmuseumclub, of hij met haar bij Culbertson wilde spelen. Dat heeft hij een aantal maanden gedaan, tot ze beiden besloten toch een andere partner te zoeken. Nu speelt hij met Ines de Booij. Ward: ‘Ik wil wel weer wat serieuzer gaan bridgen. Misschien een cursus volgen, of me opnieuw verdiepen in bridgeboekjes.’

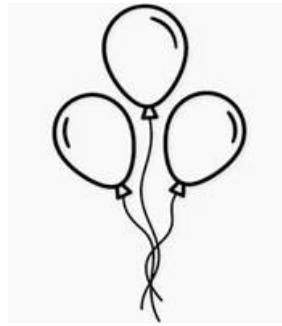
Want, zegt hij, bridge blijft een leuk spel. ‘Het is een mix van kennis, kunde en geluk. Met schaken kan je nooit van de wereldkampioen winnen, maar met bridge kan je met een dosis geluk nog een eindje komen. Op de eerste avond dat ik met Ines speelde kwamen we door fout bieden in zeven sans. De tegenstander had een aas, maar kwam er niet mee uit. We behaalden honderd procent! Het leuke van bridge is ook dat je zo veel spelletjes speelt, elk spelletje biedt weer nieuwe kansen.’

Sinds zijn pensioen doet Ward veel vrijwilligerswerk, op een totaal ander terrein dan techniek. ‘Ik ben vrijwilliger bij Humanitas. Daar begeleid ik onder andere mensen die in een vechtscheiding zitten bij de omgang met hun kinderen. Nee, ik ben niet geschoold in maatschappelijk werk, maar heb wel wat ervaring met opvoeding. Naast dat we zelf vijf kinderen hadden, namen we ook jarenlang pleegkinderen in crisissituaties op. De laatste jaren betrof dat vooral tienerpleegkinderen. Eén meisje is anderhalf jaar bij ons geweest, zij zit nog steeds in onze familieappgroep. Door de omgang met deze kinderen kom je wel uit je bubbel en besef je dat niet iedereen zo’n gelukkige jeugd als ik heb gehad.’

Sinds kort werkt Ward ook als vrijwilliger bij Vluchtelingenwerk, daar wordt hij nu opgeleid om statushouders te helpen integreren. En daarnaast past hij regelmatig op zijn kleinkinderen. Dat zijn er inmiddels tien. Zes ervan komen elke dinsdagmiddag bij hem thuis, ook een paar die al op de middelbare school zitten. ‘Dat vinden ze gezellig.’

Op de salontafel staat een schaakbord met opgezette stukken. ‘Ik leer ze schaken’, zegt Ward. ‘Maar ook bridgen. Twee van de kleinkinderen kunnen het al.’

Maria Van Rooijen

Ruud Ruijg: ‘Organiseren vond ik leuker dan bridgen.’

Nu legt Ruud Ruijg (85) elke week een kaartje bij Culbertson, maar ooit speelde hij meesterklasse en, veel leuker volgens hem, was hij bij vele toptoernooien verantwoordelijk voor de technische zaken. De Nederlandse Bridge Bond onderscheidde hem daarvoor als Lid van Verdienste.

Velen kennen Ruud, behalve als echtgenoot van Jenny, als partner van Jan van der Wal: degelijke A-spelers die bij Sans Fumer regelmatig clubkampioen waren. Dat hij in het verleden belangrijke functies vervulde bij de Nederlandse Bridge Bond (NBB) is minder bekend. Over dat roemrijke verleden praat ik met hem in zijn huis in Veldhoven.

Aanvankelijk ging Ruuds passie uit naar schaken. Als 18-jarige speelde hij in het nationale jeugdteam. Bridgen – robberbridge – leerde hij van zijn vader. Toen hij als fysisch assistent op de afdeling Fundamental Research bij Philips werkte en er tijdens de lunchtijd – waar vaak werd gerikt – gevraagd werd wie er kon bridgen, meldden Ruud en zijn collega Joop Theissen zich. Ze namen het boek *Acol nu* door en al snel vormden ze een succesvol bridgepaar. In 1965 werden ze tweede bij de Nederlandse jeugdkampioenschappen, het jaar daarop wonnen ze met hun nevenpaar het landskampioenschap jeugdviertallen. Inmiddels waren ze lid geworden van BC Centrum. Het was voorzitter Jan de Jong opgevallen dat Ruud veel van de spelregels wist en snel de MP’s op de scorekaartjes kon invullen en Ruud werd tot wedstrijdleider benoemd. Niet veel later werd hij plaatselijk competitieleider en weer later districtscompetitieleider.

Het organiseren beviel Ruud wel. Met Jan de Jong trad hij toe tot het districtsbestuur. Ruud: ‘Culbertson was toen nog geen lid van de NBB. We wisten Culbertson te overtuigen van de voordelen van het lidmaatschap. In 1968 werd Culbertson lid.’
In het seizoen 1969-1970 speelden hij en Joop met Piet van Bessouw en Wim Keulemans voor de Eindhovense bridgeclub BTC in de meesterklasse. De top van de twee vooraanstaande Eindhovense clubs BTC en Royal wilde hogerop en richtten BC70 op. Nadat Joop in 1973 verhuisde naar Venlo speelde Ruud er nog enkele jaren met Ton de Jong.

In 1974 stopte hij met wedstrijdbridge. Ruud: ‘Ik vond de organisatie rondom bridge leuker dan het spelen zelf.’ Vijf jaar later ging hij bij BC Centrum spelen, met Jan van der Wal. Ruud: ‘Jan was een prettige partner, maar had geen ambities. Ik deed steeds meer aan arbitreren en organisatie en wilde Jenny en de kinderen ook wel eens zien.’ Omdat Jan minder tegen rook kon stapten ze in 1997 over naar Sans Fumer.

In de loop van de jaren 70 voerde hij steeds meer taken uit voor de NBB. Ruud werd regionaal competitieleider voor Zuid-Nederland en organiseerde onder andere de halve finales van Ruitenboer en het Interpolis-toernooi. Hij trad toe tot de wedstrijdcommissie van de NBB, waarin hij als algemeen competitieleider verantwoordelijk was voor alle wedstrijden op landelijk niveau. Hij gaf cursussen aan wedstrijdleiders, nam examens af, organiseerde kaderweekenden en zorgde, samen met twee taalkundigen, voor een nieuwe Nederlandse vertaling van het in het Engels geschreven wedstrijdboekje. In 1986 bedankte hij voor het algemeen competitieleiderschap.

In 1980 begon het buitenlandse werk. Wim Wagner van de NBB had als *technical tournament manager* in 1980 een groot succes gemaakt van de Olympiade (78 landen, heren- en damesteams) in Valkenburg. Hij werd daarbij ondersteund door onder andere Ton Kooijman, Jan Louwerse en Ruud. Ruud: ‘Als *chief results* moest ik er onder andere voor zorgen dat de *vips* die in de omliggende hotels logeerden de uitslagen op hun tv-scherm kregen. Het was de eerste keer dat er een computer – de X1150 van hoofdsponsor Philips – werd gebruikt.’ De Italiaanse bridgefederatie wilde ook een Olympiade en vroeg aan de NBB om die voor hen te organiseren, in Venetië. ‘Dat hebben we gedaan, ook Jenny hielp daaraan mee, als hulp bij de line-up. De Italianen waren zo tevreden dat we de truc in 1992 nog eens mochten herhalen, in Salsomaggiore Terme.’

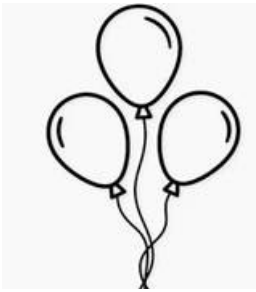
Ook bij de organisatie van de Statenbank-toernooien was Ruud nauw betrokken. Het Statenbank Wereld Top Toernooi was een zeer prestigieus bridgetoernooi dat

eind jaren 80 in Den Haag werd georganiseerd. De zestien beste paren ter wereld werden daarvoor uitgenodigd. Het vond plaats in het deftige Hotel des Indes. De directeur van de Statenbank, een enthousiast bridger, wilde met dit initiatief meer chique en glamour toevoegen aan de bridgesport op het hoogste niveau. Ruud, die er toernooileider was: 'De avondzitting werd in smoking gespeeld. Op de middag voor het eerste toernooi speelden de eregasten prins Claus en de wereldberoemde filmster en fervent bridger Omar Sharif één spel voor het goede doel tegen de wereldkampioenen Enri Leufkens - Berry Westra. Ik was arbiter. Dat betekende de heren op de juiste stoel zien te krijgen en het drie keer gecontroleerde spel op tafel leggen.'

In 2000 was de laatste Bridge Olympiade in Maastricht. Ook voor Ruud was dit het laatste toptoernooi, nu in de functie *technical affairs manager*. Of het altijd goed ging? Ruud: 'In 1996 kreeg ik van de NBB de onderscheiding Lid van Verdienste. Dus, ik denk van wel.'

De zwaarste klus die het bondsbestuur hem in 1990 opdroeg vond hij een voorstel schrijven voor een rookregeling die zowel voor rokers als niet-rokers acceptabel was. Ruud: 'Niet-rokersclubs en niet-rokers verweten de bond geen rookbeleid te hebben. In het Bridgeblad bestreden voor- en tegenstanders elkaar fel. Deze Hoekse en Kabeljauwse twisten dreigden te leiden tot een afsplitsing van een aantal niet-rokersclubs van de NBB. Dat moest ik zien te voorkomen. Ik stelde daarvoor een werkgroep samen met afgevaardigden van rokers- en niet-rokersclubs. Na een jaar waren we erin geslaagd de algemene ledenvergadering een voorstel voor te leggen. Dat kwam erop neer dat er bij NBB-wedstrijden niet meer mocht worden gerookt, clubs behielden hun autonomie. Het voorstel werd met overgrote meerderheid aangenomen.'

Maria van Rooijen

We hopen dat u dit nummer van Culbertson Troeven met veel plezier gelezen hebt en we verheugen ons op een mooi lustrum feest. Tot 10 oktober!

De lustrumcommissie